

Herci

(sbírka jednotlivin)

1918–1963

Inventář

Název archivu:	Národní filmový archiv, Praha
Název archivní pomůcky:	Herci (sbírka jednotlivin)
Časový rozsah pomůcky:	1918–1963
Druh archivní pomůcky:	Inventář
Číslo listu NAD:	178
Evidenční číslo pomůcky:	136
Jméno zpracovatele:	Mgr. Tichá Lucie
Místo a rok vyhotovení archivní pomůcky:	Hradištko pod Medníkem, 2011

I. Obsah

I.	Obsah	II
II.	Vývoj a dějiny archivního souboru	III
III.	Archivní charakteristika archivního souboru	III
IV.	Obsahový rozbor archivního souboru	IV
V.	Záznam o uspořádání archivního souboru a sestavení pomůcky	IV
VI.	Inventární seznam	1
VII.	Stručné biografie původců archivního souboru	2

II. Vývoj a dějiny archivního souboru

Archivní sbírka *Herci (sbírka jednotlivin)*, uložená v Národním filmovém archivu (dále jen NFA), byla utvořena ze životopisných dokumentů a písemností zachycujících uměleckou činnost čtyř českých filmových herců. Jde o jednotliviny, které nebylo možné z hlediska provenienčního principu zařadit do jiných fondů, neboť osobní pozůstalosti ani jiné další materiály vzniklé z činnosti těchto původců nejsou v NFA uloženy.

První fáze zpracování archivní sbírky byla zahájena v roce 1999, kdy pracovnice oddělení písemných archiválií NFA Helena Malinová sbírku zaevidovala a torzovitě dochované materiály týkající se čtyř českých hereckých osobností¹ uspořádala a označila přírůstkovými čísly. Sbírkou evidovala pomocí sdruženého inventáře a kartotéky.

V roce 2011 bylo přistoupeno ke zrevidování a adjustaci sbírky, při níž byla jména filmových herců abecedně seřazena a dokumenty jednotlivých osobností označeny inventárními a přírůstkovými čísly. Vytvořen byl prozatímní inventární seznam, v němž je jedna inventární jednotka tvořena písemnostmi jedné osobnosti. V roce 1999 sepsala H. Malinová také stručné biografie čtyř herců, jichž se materiály uložené ve sbírce týkají. Tyto životopisy byly v roce 2011 zrevidovány, upraveny a připojeny na závěr prozatímního inventárního seznamu.

III. Archivní charakteristika archivního souboru

Sbírka *Herci (sbírka jednotlivin)* obsahuje písemné archiválie různé povahy (korespondenci, úmrtní listy, program divadla apod.). Dokumenty jsou nejčastěji tištěné nebo jsou vyhotoveny strojopisně, výjimečně rukopisně. Ve sbírce je uloženo také vzpomínkové album Luigiho Hofmana, které kromě úvodu sepsaného samotným autorem obsahuje řadu výstřižků z novin a časopisů, plakátků, pozvánek, ale i vlepené lístky s korespondencí.

Písemnosti jsou psány převážně česky, v případě A. Ondrákové – vzhledem k jejímu působení v zahraničí – i německy. Fyzický stav archiválií je uspokojivý, restaurátorského zásahu není třeba.

¹ František Černý, Luigi Hofman, Anny Ondráková a Jindřich Plachta.

IV. Obsahový rozbor archivního souboru

Sbírka obsahuje jednotlivé materiály týkající se čtyř významných hereckých osobností české kinematografie (František Černý, Luigi Hofman, Anny Ondráková a Jindřich Plachta). Jedná se o několik dokumentů různé povahy, obsahujících nejčastěji biografické údaje a údaje vztahující se nějakým způsobem k hereckému působení svých původců.

Nalezneme zde korespondenci, písemnosti autobiografického charakteru, smuteční oznámení, letáky, částečný soupis pozůstalosti apod. Svým formátem a způsobem vyhotovení se od ostatních odlišuje album *Z mého filmového umění* vytvořené Luigi Hofmanem.

V. Záznam o uspořádání archivního souboru a sestavení pomůcky

Dochované materiály archivní sbírky (1 karton) jsou uloženy v depozitáři NFA na Hradištku. Sbíрку uspořádala, úvod sepsala a inventární seznam sestavila Mgr. Lucie Tichá v listopadu a prosinci 2011.

VI. Inventární seznam

<i>inv. č. přír. č.</i>	<i>obsah</i>	<i>časový rozsah</i>	<i>č. ev. jedn.²</i>
1	Černý František (1904–1963)		1
1/1	Opis úmrtního listu otce ³ ; strojopis. ⁴	1935	
1/2	Zápis o darování části pozůstalosti po F. Černém Anděle Kadlecové; strojopis.	1963	
2	Hofman Luigi (1879–1934)		1
2/1	Album <i>Z mého filmového umění</i> , obsahující vlastnoručně psaný úvod vč. neúplné filmografie z let 1918 – 1923, nalepené výstřižky z novin a časopisů, pozvánky, plakátky a korespondenci; 24,5 x 17 x 3,5 cm, fol. 71 (39 prázdných).	1918–1932	
3	Ondráková Anny (1902–1987)⁵		1
3/1	Potvrzení o převzetí honoráře od společnosti <i>Nico-Film</i> ; česky tištěný formulář vyplněný rukopisně německy s podpisem A. Ondrákové.	1920	
3/2	Program varieté <i>Scala</i> v Berlíně na červen 1928; něm., tisk, fol. 14.	1928	
3/3	Článek neznámého autora s životopisnými údaji A. Ondrákové a rekapitulací její dosavadní filmové tvorby; strojopis s rukopisnými poznámkami, fol. 2.	1929	
3/4	Informační leták berlínského varieté <i>Scala</i> ; něm., tisk.	s.d.	
4	Plachta Jindřich (1899–1951)		1
4/1	Dopis J. Plachty přátelům ⁶ ; rukopis.	s.d.	
4/2	Úmrtní list J. Plachty (vl. jm. Jindřich Šolle) ⁷ ; fotokopie.	1952	

² Není-li uvedeno jinak, jedná se o karton.

³ Černý František (* 29. 8. 1872 Zátaví, † 21. 1. 1935 Praha).

⁴ Není-li uvedeno jinak, jedná se o dokument psaný česky a není-li uvedeno jinak, jedná se o 1 fol.

⁵ Viz též NFA, f. *Lamač Karel*, k. 1, inv. č. 14, 24; k. 2, inv. č. 39; 51.

⁶ Zařazeno dodatečně 4. 8. 1999 (předal PhDr. Ivan Klimeš). Jedná se pravděpodobně o spolupráci na filmu Františka Čápa *Z růže kvítek* (1945, nedokončený film).

⁷ Zařazeno dodatečně 11. 5. 1999 (předal V. Procházka).

VII. Stručné biografie původců archivního souboru

Černý František (* 2.7.1904 Praha, † 18.1.1963 Praha)

Vyučil se elektromontérem, poté pracoval u Křižíků a zároveň začal vystupovat v ochotnických divadlech. Od roku 1922 působil profesionálně v činohře i operetě a na různých pražských scénách (Uranie, Na Slupi, Švandovo divadlo, Tylovo divadlo v Nuslích aj.). Mimořádně významná byla éra jeho působení v Osvozeném divadle a Novém divadle. V letech 1951–1962 byl členem Hudebního divadla v Karlíně. Mnoho humoru vytěžil ze své korpulentní postavy – byl označován za „nejtlustšího českého herce“, přitom však byl velmi pohyblivý a temperamentní.

Ve filmu hrál od r. 1926 do r. 1958 v šesti němých filmech (*Švejk v ruském zajetí*, 1926; *Milenky starého kriminálního*, 1927; *Ve dvou se to lépe táhne*, 1928; *Z českých mlýnů*, 1929; *Tchán Kondelík a zeť Vejvara*, 1929; *Horské volání S. O. S.*, 1929) a více než osmdesáti filmech zvukových.

Často vytvářel postavy kuchařů a hostinských (*Revizor*, 1933; *Pobočník Jeho Výsosti*, 1933; *Nezlobte dědečka*, 1934; *Holka nebo kluk*, 1938; *Srdce v celofánu*, 1939; *Dva týdny štěstí*, 1940), ale také hostů v restauracích a barech (*Svět, kde se žebra*, 1938; *Její hřích*, 1939; *Nevinná*, 1939; *Veselá bída*, 1939; *Host do domu*, 1942). Hrál bohaté bankéře, pány starosty a radní (*Peníze nebo život*, 1932; *Její lékař*, 1933; *U nás v Kocourkově*, 1934; *Zlatá Kateřina*, 1934; *Dokud máš maminku*, 1934; *Hvězda z poslední štace*, 1939). Vynikl také jako představitel strážníků (*Uličnice*, 1936; *Přednosta stanice*, 1941), jako člen závodního výboru továrny ve filmu Voskovce a Wericha *Svět patří nám* (1937) i jako doktor Rozum z Binovcova *Městečka na dlani* (1942). Po osvobození vytvořil mj. postavu rady Kozla v Krškově filmu *Řeka čaruje* (1945), svatebního hosta Bedřicha v komedii *Hostinec „U kamenného stolu“*, Scottu ve Fričově *Císařově pekaři* (1951) a kuchaře v Zemanově pohádce *Byl jednou jeden král* (1954). Ve svém posledním filmu *Hry a sny* (1958) ztvárnil v jedné z povídek malou epizodní roli pasažéra. Externě spolupracoval s rozhlasem.⁸

Hofman Luigi (* 8.5.1879, † 23.6.1934)

Herec Luigi Hofman, vlastním jménem Ludvík Hrabánek, se původně živil jako soukromý úředník. V roce 1917 přijal angažmá ve *Weteb-filmu* a stal se představitelem řady epizodních filmových postav. Patřil k zakládajícím členům organizace Československý Film – Club Victoria (zal. v listopadu 1918 v kavárně Union v Praze). Organizace byla brzy přejmenována na Sdružení česko-slovenského herectva filmového a posléze na Organizaci československého filmového herectva a zaměstnanců výroben v Praze (OČFH). V r. 1922 byl L. Hofman zvolen jejím předsedou a v této funkci působil až do r. 1932.

Poprvé se ve filmu (již pod svým pseudonymem) objevil jako strýc v Binovcově komedii *Ošálená komtesa Zuzana* (1918) s hvězdou němých filmů Suzanne Marwille v hlavní roli. Po r. 1918 se objevil v postavách krčmáře (*A vášeň vítězí*; 1918), komisaře

⁸ BARTOŠKOVÁ, Šárka – BARTOŠEK, Luboš: *Filmové profily 2, A–M, Českoslovenští filmoví herci*. Praha: Čs. filmový ústav 1990.

(*Sivooký démon*; 1919), lékárníka (*Akord smrti*; 1919) a ředitele banky (*Zpěv zlata*; 1920).

Hrál ve 39 němých filmech z let 1918–1929 a 19 zvukových filmech. Nejčastěji ztvárňoval postavy továrníků (*Zelený automobil*, 1921; *Likérová princeznička*, 1922; *Píseň života*, 1924; *Lešetínský kovář*, 1924), ředitelů (*Zpěv zlata*, 1920; *Nad propastí*, 1921), statkářů (*Stíny*, 1921; *Z českých mlýnů*, 1925), profesorů (*Řina*, 1926), vysokých úředníků a radů (*Čarovné oči*, 1923; *Psohlavci*, 1931; *Poslední bohém*, 1931; *Pepina Rejholcová*, 1932; *Peníze nebo život*, 1932; *S vyloučením, veřejnosti*, 1933; *Její lékař*, 1933), strážníků a policistů (*Chyťte ho!*, 1924; *Písničkář*, 1932), lékařů (*Adjunkt Vrba*, 1929) i pacientů (*Právo na hřích*, 1932), otců (*Příchozí z temnot*, 1921; *Irča v hnízdečku*, 1926; *Modrý dýmant*, 1928; *Miláček pluku*, 1931) ad. Naposledy se objevil jako host na večírku ve filmu Václava Binovce *Žena, která ví, co chce* (1934). Premiéra filmu se však uskutečnila 17. srpna 1934, tedy dva měsíce po Hofmanově smrti.⁹

Ondráková Anny

(* 15.5.1902 Tarnów, Polsko, † 28.2.1987 Dierstorf-Heide, Německo)

Dětství strávila A. Ondráková v Pule, její otec byl důstojníkem rakousko-uherské armády. Po válce se vrátila s rodiči do Čech. Toužila stát se herečkou, a tak začala hrát v pražském Švandově divadle. Svou první malou filmovou roli získala v r. 1919 ve filmu J. S. Kolára a Přemysla Pražského *Dáma s malou nožkou*. Brzy začala spolupracovat s režisérem Karlem Lamačem, který z ní v krátké době udělal svou partnerku a hvězdu ve svých filmech (poprvé hrála pod jeho vedením ve filmu *Gilly poprvé v Praze*, 1920).

Rok 1920 znamenal počátek mezinárodní kariéry A. Ondrákové. Vytvořila roli ve výpravném filmu J. S. Kolára *Zpěv zlata*, který byl natáčen v berlínských ateliérech. V roce 1921 se K. Lamač a A. Ondráková společně podíleli na dvou velkofilmech *Příchozí z temnot* a *Otrávené světlo*. O dva roky později spolupracovali na dvou dílech z volného cyklu *Anton Comedies*, dnes nedochovaném filmu *Tu ten kámen (Kterak láskou možno v mžiku vzplanout třeba k nebožtíku)* a *Únos bankéře Fuxe*. Poprvé se podíleli na česko-německé koprodukcí filmu *Muž bez srdce (Der Mann ohne Herz)*. Od roku 1924 začala zejména v zahraničí užívat uměleckého pseudonymu Anny Ondra.¹⁰

Spolu s režisérem a hercem K. Lamačem, scenáristou V. Wassermanem a kameramanem O. Hellerem vytvořila Ondráková tzv. „silnou čtyřku“ českého němého filmu, která spolupracovala na řadě úspěšných snímků. Spolupráce Ondrákové s Lamačem vyvrcholila v r. 1930, kdy založili v Berlíně filmovou společnost *Ondra-Lamač-Film*. V té době již byla Ondráková herečkou evropského formátu. Krátce prošla zkušeností berlínských, vídeňských a londýnských divadel, hrála v rakouském, německém a anglickém filmu (mj. ve filmu A. Hitchcocka *Blackmail*, 1929) a ve zvukové éře rozšířila svou působnost i na Francii. V postavách mladých temperamentních dívek uplatnila své sportovní vlohy, hrála také sympatické milovnice a někdy byla označována za jediného ženského klauna v evropském filmu. Smysl pro komiku prokázala např. i jako partnerka V. Buriana (*On a jeho sestra*, 1931). Hrála často v operetních filmech (*Polská krev*, 1924), ve kterých se uplatnila rovněž

⁹ *Český hraný film I (1898–1930)*. Praha: NFA 1995. *Český hraný film II (1930–1945)*. Praha: NFA 1998.

¹⁰ Kromě toho užívala také pseudonym Ossia Valdová.

i v zahraničí (*Netopýr*, 1931; *Mamzelle Nitouche*, 1931). V roce 1933 se provdala za německého boxerského šampióna Maxe Schmelinga a trvale se usadila v Německu. Nadále však spolupracovala s K. Lamačem. Naposledy se „velká čtyřka“ českého filmu Ondráková-Lamač-Heller-Wasserman sešla v roce 1936, kdy natočila tři komedie: *Flitterwochen (Libánky)*, *Ein Mädel vom Ballett (Děvče z baletu)*, *Vor Liebe wird gewarnt (Pozor na lásku)*. O rok později natočili Ondráková s Lamačem poslední společný film *Der Scheidungsgrund (Důvod k rozvodu)*. Naposledy se objevila ve filmu *Die Zürcher Verlobung* (1956).¹¹

Plachta Jindřich (* 1.7.1899 Plzeň, † 6.11.1951 Praha)

Jindřich Plachta, vlastním jménem Jindřich Šolle, pocházel z dělnické rodiny, jeho otec byl montérem v plzeňské Škodovce. Během studií na obchodní škole v Plzni získal přezdívku „plachta“ podle peleríny, kterou často nosil. Tuto přezdívku později přijal jako umělecký pseudonym. Nejprve pracoval jako úředník pražského šekového úřadu a po večerech hrál divadlo. Po roce 1918 začal účinkovat v kabaretech Satyr a Červená sedma. Ačkoli v Červené sedmě začínal jako nápověda, později zde sklízel úspěch zejména se scénkami, které sám napsal. Ze zdravotních důvodů byl v roce 1927 předčasně penzionován, takže se začal věnovat výhradně divadlu a filmu. Na přelomu 20. a 30. let 20. stol. hrál střídavě v Divadle Vlasty Buriana a jako partner Voskovce a Wericha v Osvobozeném divadle.¹² V letech 1938–1941 působil v Divadle u Nováků, 1948–1949 v Národním divadle. Po roce 1945 jezdil po českých zemích se samostatnou scénou Vesnického divadla, nazvanou Divadlo pod Plachtou. V sezóně 1950–1951 působil v Ústředním divadle československé armády (dnešním Vinohradském divadle).

K filmu se dostal po polovině 20. let jako člen hereckého souboru Divadla Vlasty Buriana. V němé éře vytvořil přes dvě desítky filmových postav, poprvé se objevil ve filmu *Dobrý voják Švejk* (1926), následovaly mj. *Falešná kočička* (1926), *Milenky starého kriminálního* (1927), *Aféra v grandhotelu* (1928), *Páter Vojtěch* (1928), *Životem vedla je láska* (1928), *Takový je život* (1929), *Tchán Kondelík a zeť Vejvara* (1929), *Z českých mlýnů* (1929).

Ve zvukovém filmu se po několika výrazných, ale vedlejších postavách dostal k velkým rolím (*Muži v offsidu*, 1931; *Obrácení Ferdýše Pištory*, 1931). Brzy se stal jedním z nejpopulárnějších českých herců. Velkého úspěchu dosáhl také jaké autor humoristické knížky Pučálkovic Amina, která se od prvního vydání v r. 1931 dočkala řady reedic a byla zpracována pro rozhlas a televizi.

Po umělecké stránce mělo pro Plachtu rozhodující význam setkání se spisovatelem Vladislavem Vančurou, který správně rozpoznal v jeho komice tragické rysy a ve svém prvním filmu *Před maturitou* (1932) mu svěřil psychologicky náročnou a dramatickou postavu profesora matematiky Kleče. Pro Plachtu napsal Vančura postavu muzikanta Malečka v nerealizovaném filmovém námětu *Josefina*, později přepracovaném do divadelní hry. Výrazný úspěch přinesl Plachtovi zejména poslední film, na němž se Vančura scenáristicky a režijně podílel s Václavem Kubáskem – adaptace Stroupežnického *Našich furiantů* (1937), v níž si zahrál

¹¹ BARTOŠEK, Luboš: *Náš film, kapitoly z dějin (1896–1945)*. Praha: Mladá fronta 1985, s. 105. BARTOŠKOVÁ, Šárka – BARTOŠEK, Luboš: *Filmové profily 2, A – M, Českoslovenští filmoví herci*. Praha: Čs. filmový ústav 1990. *Československý biografický slovník*. Praha: Encyklopedický institut ČSAV, Academia 1992. *Filmové aktuality* č. 7, duben 1987, s. 24–25.

¹² V Divadle Vlasty Buriana v období let 1927–1928 a 1930–1933 a v Osvobozeném divadle 1929–1930 a 1933–1937.

vysloužilce Bláhu. Ztvárnil však i další lidové postavy české dramatické tvorby a literární klasiky (mj. ve filmech *Vojnarka*, 1936; *Filosofská historie*, 1937; *Kříž u potoka*, 1937; *Advokát chudých*, 1941; *Pantáta Bezoušek*¹³, 1941; *Městečko na dlani*, 1942).

V Innemannově filmu podle Emila Vachka *Vražda v ostrovní ulici* (1933) ztělesnil prvního ryze českého filmového detektiva Klubička. Zajímavou postavou byl také starý profesor přírodopisu Matulka ve Fričově *Cestě do hlubin študákovy duše* (1939). Tento na slovo vzatý odborník, trpící naprostým nedostatkem sebedůvěry, byl zřejmě věrným obrazem samotného Plachty.

Občas hrál i bohaté pány domácí, velkostatkáře a továrníky (*Vdavky Nanynky Kulichovy*, 1935; *Uličnice*, 1936; *Velbloud uchem jehly*, 1936; *Láska a lidé*, 1937; *Bílá vrána*, 1938; *Slečna matinka*, 1938), jindy zase postavy dělníků, havířů a drobných řemeslníků (*Černý plamen*, 1930; *Anton Špelec, ostrostřelec*, 1932; *Barbora řadí*, 1935; *Druhá směna*, 1940; *Nebe a dudy*, 1941; *Karel a já*, 1942 ad.). Úspěšně vytvářel komické dvojice s Jaroslavem Marvanem (*Nebe a dudy*, 1941; *Právě začínáme*, 1946) a Ladislavem Peškem (*Jarčin profesor*, 1937; *Armádní dvojčata*, 1937; *Děti na zakázku*, 1938). V několika filmech se objevil také s Vlastou Burianem (mj. *Milenky starého kriminálního*, 1927; *C. a k. polní maršálek*, 1930; *On a jeho sestra*, 1931; *To neznáte Hadimršku*, 1931). Ve filmu *U pěti veverek* (1944) si v malé roli zahrál také jeho syn Zdeněk Šolle.

Po druhé světové válce vytvořil J. Plachta ještě přes desítku filmových rolí, brzy se však začala projevovat zákeřná choroba a umělcovy síly rychle upadaly. Jeho poslední filmovou postavou byl starý dělník Fikejs ve filmu *Karhanova parta* (1950).

Jindřich Plachta zemřel 6. listopadu 1951. V roce 1953 natočili Čeněk Duba a Antonín Zelenka stříhový film *Večery s Jindřichem Plachtou*, sestavený z výňatků z více než dvou desítek Plachtových filmů. Na počátku 70. let natočil Bohumil Sobotka krátký dokumentární film *Ten, kterému se smějeme*, filmový portrét herce Jindřicha Plachty s užitím ukázek z několika jeho filmů. Nakladatelství Čs. spisovatel vydalo v r. 1980 jako prémii pro čtenáře edice Klíč knížku Plachtových drobných próz a vzpomínek *Na slovíčko s Jindřichem Plachtou*.¹⁴

¹³ J. Plachta hrál i v němé verzi filmu *Pantáta Bezoušek* (rež. Karel Lamač, 1926). Verzi z r. 1941 natočil režisér Jiří Slavíček.

¹⁴ BARTOŠKOVÁ, Šárka – BARTOŠEK, Luboš: *Filmové profily 2, A–M, Českoslovenští filmoví herci*. Praha: Čs. filmový ústav 1990. *Kino* 29, 16.7.1974, č. 14, s. 7. *Filmový přehled* č. 10, 10.3.1972, s. 14. HRBAS, Jiří: *Jindřich Plachta, vzpomínky na čistého člověka a vzácného umělce*. *Film a doba* 20, 1974, č. 9 a 10, s. 494–507, 548–559. WASSERMAN, Václav: *Pět episod ze života Jindřicha Plachty*. *Film a doba* 1, listopad–prosinec 1955, č. 11–12, s. 546–550. Viz též TUNYS, Ladislav: *Dobrák od kosti Jindřich Plachta*. Praha: Ametyst 1999.

Název archivní pomůcky: Herci (sbírka jednotlivin)

Časový rozsah pomůcky: 1918–1963

Počet evidenčních jednotek: 1 karton; 1918–1963
1 album; 1918–1932

Počet inventárních jednotek: 4

Rozsah zpřístupněných archiválií: 0,12 bm

Stav ke dni: 13. 12. 2011

Archivní sbírku zpracovala: Mgr. Tichá Lucie

Pomůcku sestavila: Mgr. Tichá Lucie

Počet stran: IV + 6

Číslo jednací: NFA 2268/2011

Pomůcku schválil: 22. 12. 2011
Datum

.....
Vladimír Opěla
ředitel NFA

Nově vymezené a revidované evidenční jednotky při GI 2012–2013

Název sbírky: **Herci (sbírka jednotlivin)**

Datum provedení Generální inventury NAD: 17. 8. 2012

	<i>počet (ks)</i>	<i>inv.č.¹⁵</i>	<i>Uložení (kart.)</i>	<i>poznámky</i>
Kartony				
Kartony	1			
Tisky				
Tisky po roce 1800 A	1	3/2	1	
Plakáty A	1	3/4	1	
Jiné				
Jiné A (revidované)	1			album

Ověřená metráž: 0, 12 bm

Vyhotovil: Jarmila Hurtová

¹⁵ Inventární číslo a údaje o uložení jsou uvedeny pouze u nově vykázaných dílčích evidenčních jednotek. Údaje v kulatých závorkách za inventárními čísly znamenají počet kusů dílčí evidenční jednotky v daném inventárním čísle. V případě jednoho kusu se údaj „(1)“ neuvádí.